

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 186 (XXX) — Nr. 927

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 2 noiembrie 2018

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
829. — Hotărâre privind modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 780/2015 pentru aprobarea Strategiei naționale privind imigrația pentru perioada 2015—2018 și a Planului de acțiune pe anul 2015 pentru implementarea Strategiei naționale privind imigrația pentru perioada 2015—2018	2
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 16 din 17 septembrie 2018 (Completul competent să judece recursul în interesul legii)	3–14
ACTE ALE AUTORITĂȚII DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ	
1.273. — Decizie privind autorizarea Societății CLAIM EXPERT GIE ca furnizor de programe educaționale în domeniul asigurărilor	15

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 780/2015 pentru aprobarea Strategiei naționale privind imigrația pentru perioada 2015—2018 și a Planului de acțiune pe anul 2015 pentru implementarea Strategiei naționale privind imigrația pentru perioada 2015—2018

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 11 lit. f) din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Hotărârea Guvernului nr. 780/2015 pentru aprobarea Strategiei naționale privind imigrația pentru perioada 2015—2018 și a Planului de acțiune pe anul 2015 pentru implementarea Strategiei naționale privind imigrația pentru perioada 2015—2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 789 și 789 bis din 23 octombrie 2015, se modifică și se completează după cum urmează:

1. **Titlul hotărârii se modifică și va avea următorul cuprins:**

„HOTĂRÂRE

pentru aprobarea Strategiei naționale privind imigrația pentru perioada 2015—2018, a Planului de acțiune pe anul 2015 și a Planului de acțiune pe anul 2018 pentru implementarea Strategiei naționale privind imigrația pentru perioada 2015—2018”

2. **După articolul 2 se introduce un nou articol, articolul 2¹, cu următorul cuprins:**

„Art. 2¹. — Se aprobă Planul de acțiune pe anul 2018 pentru implementarea Strategiei naționale privind imigrația pentru

perioada 2015—2018, denumit în continuare *Plan de acțiune pe anul 2018*, prevăzut în anexa nr. 3.”

3. **După articolul 4 se introduce un nou articol, articolul 4¹, cu următorul cuprins:**

„Art. 4¹. — Fondurile necesare implementării activităților cuprinse în Planul de acțiune pe anul 2018 se asigură de către fiecare instituție publică cu atribuții în realizarea obiectivelor, în raport cu prioritățile, resursele disponibile și etapele de realizare a acestora, cu încadrarea în bugetul aprobat pe anul 2018, precum și din alte surse legal constituite, potrivit legii.”

4. **Articolul 5 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 5. — Anexele nr. 1—3 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.”

5. **După anexa nr. 2 se introduce o nouă anexă, anexa nr. 3, al cărei conținut este prevăzut în anexa*) la prezenta hotărâre.**

PRIM-MINISTRU
VASILICA-VIORICA DÂNCILĂ

Contrasemnează:

Ministrul afacerilor interne,

Carmen Daniela Dan

Viceprim-ministru, ministrul dezvoltării regionale și administrației publice,

Paul Stănescu

Ministrul muncii și justiției sociale,

Lia-Olguța Vasilescu

Ministrul afacerilor externe,

Teodor-Viorel Meleşcanu

Ministrul apărării naționale,

Mihai-Viorel Fifor

Ministrul sănătății,

Sorina Pinte

p. Ministrul pentru mediul de afaceri,

comerț și antreprenoriat,

Paula-Marinela Pîrvănescu,

secretar de stat

Ministrul educației naționale, interimar,

Rovana Plumb

Ministrul finanțelor publice,

Eugen Orlando Teodorovici

București, 24 octombrie 2018.

Nr. 829.

*) Anexa se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 927 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL COMPETENT SĂ JUDECE RECURSUL ÎN INTERESUL LEGII

DECIZIA Nr. 16**din 17 septembrie 2018**

Dosar nr. 1.512/1/2018

Ilie Iulian Dragomir	— vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, președintele completului
Mirela Sorina Popescu	— președintele delegat al Secției penale
Lavinia Curelea	— președintele delegat al Secției I civile
Eugenia Voicheci	— pentru președintele Secției a II-a civile
Corina Alina Corbu	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Gheorghe Aurel Ilie	— judecător la Secția penală
Ștefan Pistol	— judecător la Secția penală
Andrei Claudiu Rus	— judecător la Secția penală
Oana Burnel	— judecător la Secția penală
Luciana Mera	— judecător la Secția penală
Maricela Cobzariu	— judecător la Secția penală
Daniel Grădinaru	— judecător la Secția penală
Lucia Tatiana Rog	— judecător la Secția penală
Rodica Aida Popa	— judecător la Secția penală
Valentin Horia Șelaru	— judecător la Secția penală
Marius Dan Foițoș	— judecător la Secția penală
Dan Andrei Enescu	— judecător la Secția penală
Leontina Șerban	— judecător la Secția penală
Ionuț Mihai Matei	— judecător la Secția penală
Florentin Sorin Drăguț	— judecător la Secția I civilă
Carmen Elena Popoiag	— judecător la Secția I civilă
Petronela Iulia Nițu	— judecător la Secția a II-a civilă
Carmen Trănica Teau	— judecător la Secția a II-a civilă
Florentina Dinu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Andreea Marchidan	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Completul competent să judece recursul în interesul legii ce formează obiectul Dosarului nr. 1.512/1/2018 este constituit conform prevederilor art. 473 alin. (1) din Codul de procedură penală, art. 27¹ și art. 27² alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Ședința este prezidată de către vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, domnul judecător Ilie Iulian Dragomir.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție este reprezentat de doamna procuror Marinela Mincă, procuror șef al Biroului de reprezentare, Serviciul judiciar penal, Secția juridică din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

La ședința de judecată participă doamna judecător lura Elena Veronica Andreea, judecător cu atribuții pentru unificarea practicii judiciare în cadrul Curții de Apel București.

De asemenea, la ședința de judecată participă doamna magistrat-asistent Adina Andreea Ciuhan Teodoru, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 27⁶ din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Magistratul-asistent referă faptul că la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorul-raportor, acesta fiind comunicat tuturor membrilor completului de judecată.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii a luat în examinare Sesizarea nr. 2/5.402/C din data de 4 iunie 2018 a Colegiului de conducere al Curții de Apel București cu privire la următoarea problemă de drept: „Natura termenului prevăzut de art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală și consecințele nerespectării acestuia.”

Opinia reprezentatului Colegiului de conducere al Curții de Apel București, doamna judecător lura Elena Veronica Andreea, a fost în sensul că termenul de 5 zile prevăzut de art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală este un termen de recomandare a cărui nerespectare nu atrage decăderea organelor judiciare din dreptul de a proceda la verificarea măsurii preventive în cauză și nici sancțiunea nulității.

În acest sens, s-a arătat că termenul de 5 zile prevăzut de dispozițiile art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală este un termen menit a disciplina procesul penal și a asigura un grad ridicat de ritmicitate, astfel încât dreptul la un proces echitabil să se subsumeze noțiunii de termen rezonabil, astfel cum este definită prin jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului.

Astfel, în condițiile în care judecătorul poate verifica legalitatea și temeinicia măsurii preventive chiar și în ziua sesizării prin rechizitoriu, s-a apreciat că este evident că termenul de 5 zile prevăzut de art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală este un termen de recomandare a cărui nerespectare nu atrage imposibilitatea verificării măsurii preventive în termenul de 3 zile prevăzut de art. 207 alin. (2) din Codul de procedură penală.

Prin urmare, s-a arătat că nu se poate pune în discuție problema nulității relative sau absolute a sesizării instanței cu rechizitoriul și nici a încheierii prin care s-a verificat legalitatea și temeinicia măsurii preventive într-o asemenea ipoteză.

De asemenea, s-a susținut că analiza teleologică a dispozițiilor art. 207 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală și art. 205 alin. (1) din Codul de procedură penală poate conduce la concluzia, rezultată din cumularea termenului prevăzut de art. 207 alin. (2) din Codul de procedură penală — 3 zile, cu termenul prevăzut de art. 205 alin. (1) din Codul de procedură penală — 48 de ore, că termenul prevăzut de art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală de 5 zile are ca finalitate evitarea situațiilor în care măsura preventivă încetează de drept.

Reprezentantul procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a susținut că examenul jurisprudențial efectuat a evidențiat mai multe orientări cu privire la obiectul recursului în interesul legii și, prin urmare, caracterul neunitar al practicii judiciare.

Soluția propusă de reprezentantul procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost aceea conform căreia termenul de 5 zile prevăzut de art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală este un termen dilatoriu, de regresivitate.

Președintele completului, domnul judecător Ilie Iulian Dragomir, vicepreședinte al Înaltei Curți de Casație și Justiție,

constatând că nu sunt întrebări de formulat din partea membrilor completului, a declarat dezbaterile închise, iar Completul de judecată a reținut dosarul în pronunțare asupra recursului în interesul legii.

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE,

deliberând asupra recursului în interesul legii, constată următoarele:

1. Problema de drept care a generat practica neunitară

Prin recursul în interesul legii formulat de către Colegiul de conducere al Curții de Apel București s-a susținut că în practica judiciară națională nu există un punct de vedere unitar în ceea ce privește „Natura termenului prevăzut de art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală și consecințele nerespectării acestuia.”

2. Examenul jurisprudențial

Colegiul de conducere al Curții de Apel București a relevat împrejurarea că interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală nu se realizează unitar, fiind evidențiate două orientări în ceea ce privește consecințele nerespectării termenului prevăzut de art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală.

I. Într-o orientare a practicii s-a considerat că termenul de 5 zile prevăzut de art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală este un termen peremptoriu, a cărui nerespectare atrage decăderea organelor judiciare din dreptul de a proceda la menținerea măsurii preventive în cauză.

În susținerea acestei opinii s-au avut în vedere următoarele considerente:

— natura acestui termen și consecințele nerespectării sale s-au statuat prin deciziile Curții Constituționale a României nr. 145 din 17 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 437 din 10 iunie 2016, nr. 251 din 5 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 452 din 16 iunie 2016, respectiv nr. 276 din 10 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 572 din 28 iulie 2016;

— Decizia Curții Constituționale a României nr. 276 din 28 iulie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 572 din 28 iulie 2016, este una de respingere ca inadmisibilă a sesizării, dar aceasta are un caracter obligatoriu. Potrivit art. 11 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale toate deciziile Curții Constituționale sunt general obligatorii și au putere numai pentru viitor;

— nerespectarea de către procuror a termenului legal de sesizare cu rechizitoriul, în cazul inculpatului față de care s-a dispus o măsură preventivă, determină nelegalitatea sesizării judecătorului de cameră preliminară în ceea ce privește verificarea legalității și temeiniciei măsurilor preventive și, pe cale de consecință, imposibilitatea efectuării, din oficiu, a verificării legalității și temeiniciei măsurilor preventive; a interpreta în sens contrar, respectiv în sensul că, prin nerespectarea termenului prevăzut de art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală, doar procurorul este decăzut din dreptul de a solicita verificarea legalității și temeiniciei măsurii preventive și menținerea acestei măsurii, judecătorul de cameră preliminară fiind obligat să procedeze la efectuarea acestei verificări, indiferent de momentul la care este sesizat, înseamnă a lipsi de esență prevederile art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală, instituite tocmai cu scopul de a asigura garanții suficiente inculpatului față de care s-a dispus o măsură preventivă, pentru respectarea dreptului fundamental la apărare.

II. Într-o altă opinie se consideră că termenul de 5 zile prevăzut de art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală este un termen de recomandare a cărui nerespectare nu atrage decăderea organelor judiciare din dreptul de a proceda la verificarea măsurii preventive în cauză și nici sancțiunea nulității.

În susținerea acestei opinii au fost avute în vedere următoarele considerente:

— termenul de 5 zile prevăzut de dispozițiile art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală nu urmărește asigurarea exercitării plene a dreptului la apărare, ci este un termen menit a disciplina procesul penal și a asigura un grad ridicat de ritmicitate, astfel încât dreptul la un proces echitabil să se subsumeze noțiunii de termen rezonabil, astfel cum este definită prin jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului.

În acest sens, s-a avut în vedere că, potrivit art. 207 alin. (2) din Codul de procedură penală, în termen de 3 zile de la înregistrarea dosarului, judecătorul de cameră preliminară verifică din oficiu legalitatea și temeinicia măsurii preventive, înainte de expirarea duratei acesteia, cu citarea inculpatului.

Cum judecătorul este obligat la verificarea măsurii în termen de maximum 3 zile, adică cu două zile înainte de expirarea termenului de 5 zile prevăzut de art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală, este evident că acest din urmă termen nu a fost prescris pentru asigurarea dreptului la apărare.

În condițiile în care judecătorul poate verifica legalitatea și temeinicia măsurii preventive chiar și în ziua sesizării prin rechizitoriu, este evident că termenul de 5 zile prevăzut de art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală este un termen de recomandare a cărui nerespectare nu atrage imposibilitatea verificării măsurii preventive în termenul de 3 zile prevăzut de art. 207 alin. (2) din Codul de procedură penală; fiind vorba tot de un termen de recomandare, a cărui menire este de a disciplina și dinamiza procesul penal, nu se poate pune în discuție problema nulității relative sau absolute a sesizării instanței cu rechizitoriul și nici a încheierii prin care s-a verificat legalitatea și temeinicia măsurii preventive într-o asemenea ipoteză.

III. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție

În jurisprudența instanței supreme a fost identificată Încheierea nr. 509 din data de 12 mai 2017 pronunțată în Dosarul nr. 298/42/2017/a1.1, prin care s-a admis contestația inculpatului și s-a constatat încetată de drept măsura arestării preventive. În considerentele acesteia, judecătorul de cameră preliminară din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție a constatat că în cauză nu au fost respectate prevederile art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală, întrucât rechizitoriul și dosarul de urmărire penală nu au fost înaintate instanței cu cel puțin 5 zile înainte de expirarea duratei măsurii preventive. S-a arătat că termenul regresiv de 5 zile are natura unui termen procedural imperativ, iar sancțiunea pentru nerespectarea sa este conform art. 268 alin. (1) din Codul de procedură penală, decăderea din exercițiul dreptului și nulitatea actului făcut peste termen.

3. Opinia Colegiului de Conducere al Curții de Apel București

Soluția propusă de Colegiul de conducere al Curții de Apel București este aceea că termenul de 5 zile prevăzut de art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală este un termen de recomandare a cărui nerespectare nu atrage decăderea organelor judiciare din dreptul de a proceda la verificarea măsurii preventive în cauză și nici sancțiunea nulității.

În susținerea acestei opinii, s-a arătat că termenul de 5 zile prevăzut de dispozițiile art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală este un termen menit a disciplina procesul penal și a asigura un grad ridicat de ritmicitate, astfel încât dreptul la un proces echitabil să se subsumeze noțiunii de termen rezonabil, astfel cum este definită prin jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului.

În acest sens, s-a reținut că, potrivit art. 207 alin. (2) din Codul de procedură penală, în termen de 3 zile de la înregistrarea dosarului, judecătorul de cameră preliminară verifică din oficiu legalitatea și temeinicia măsurii preventive,

înainte de expirarea duratei acesteia, cu citarea inculpatului și, cum judecătorul este obligat la verificarea măsurii în termen de maximum 3 zile, adică cu două zile înainte de expirarea termenului de 5 zile prevăzut de art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală, este evident că acest din urmă termen nu a fost prescris pentru asigurarea dreptului la apărare.

În condițiile în care judecătorul poate verifica legalitatea și temeinicia măsurii preventive chiar și în ziua sesizării prin rechizitoriu, este evident că termenul de 5 zile prevăzut de art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală este un termen de recomandare a cărui nerespectare nu atrage imposibilitatea verificării măsurii preventive în termenul de 3 zile prevăzut de art. 207 alin. (2) din Codul de procedură penală.

Fiind vorba tot de un termen de recomandare, a cărui menire este de a disciplina și dinamiza procesul penal, nu se poate pune în discuție problema nulității relative sau absolute a sesizării instanței cu rechizitoriul și nici a încheierii prin care s-a verificat legalitatea și temeinicia măsurii preventive într-o asemenea ipoteză.

De asemenea, analiza teleologică a dispozițiilor art. 207 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală și art. 205 alin. (1) din Codul de procedură penală poate conduce la concluzia, rezultată din cumularea termenului prevăzut de art. 207 alin. (2) din Codul de procedură penală (3 zile) cu termenul prevăzut de art. 205 alin. (1) din Codul de procedură penală (48 de ore), că termenul prevăzut de art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală (de 5 zile) are ca finalitate evitarea situațiilor în care măsura preventivă încetează de drept.

Natura și consecințele nerespectării termenului prevăzut de art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală au fost analizate prin deciziile Curții Constituționale a României nr. 145 din 17 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 437 din 10 iunie 2016, nr. 251 din 5 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 452 din 16 iunie 2016, respectiv nr. 276 din 10 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 572 din 28 iulie 2016.

Prin aceste decizii au fost respinse excepțiile de neconstituționalitate invocate cu privire la dispozițiile art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală.

Prin Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1/1995 — Decizie preluată ulterior în deciziile nr. 1.415/2009 și nr. 415/2010 pronunțate de instanța de contencios constituțional — s-a stabilit caracterul obligatoriu al deciziilor pronunțate de Curtea Constituțională a României.

Însă prin Decizia nr. 169 din 2 noiembrie 1999 pronunțată de Curtea Constituțională a României, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 151 din 12 aprilie 2000, a fost definită sfera deciziilor pronunțate de instanța de contencios constituțional ce produc efecte obligatorii *erga omnes* ca incluzând exclusiv decizii de admitere a excepțiilor de neconstituționalitate.

Astfel, prin această decizie s-au reținut următoarele: „În ceea ce privește conturarea sferei obligativității *erga omnes* a deciziilor pronunțate în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, mai trebuie adăugat că, astfel cum rezultă indirect din cuprinsul art. 23 alin. (3) și (6) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, nu produc efecte *erga omnes*, ci doar *inter partes* (efecte relative) acele decizii ale Curții Constituționale prin care au fost respinse excepțiile de neconstituționalitate. Desigur, aceleași părți și pentru aceleași motive nu pot reitera excepția de neconstituționalitate, întrucât s-ar încălca autoritatea lucrului judecat. Dar într-un alt proces excepția poate fi reiterată, dându-se astfel posibilitatea reanalizării de către Curtea Constituțională a aceleiași probleme de neconstituționalitate, ca urmare a invocării unor temeuri noi ori a intervenirii altor elemente noi, care să determine modificarea jurisprudenței Curții.”

Cum prin deciziile Curții Constituționale a României nr. 145 din 17 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 437 din 10 iunie 2016, nr. 251 din 5 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 452 din 16 iunie 2016, respectiv nr. 276 din 10 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 572 din 28 iulie 2016, au fost respinse excepțiile de neconstituționalitate invocate cu privire la dispozițiile art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală, aceste decizii nu pot fi considerate ca impunându-se cu autoritate de lucru judecat.

De altfel, o altă interpretare ar paraliza, ulterior pronunțării acestor decizii, orice alt demers vizând neconstituționalitatea dispozițiilor art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală.

Sanctiunea decăderii și, subsecvent, nulitatea actului făcut peste termen — sancțiuni prevăzute de art. 268 alin. (1) din Codul de procedură penală — nu pot fi incidente în cazul nerespectării, de către procuror, a termenului prevăzut de art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală.

Aceasta, întrucât în ipoteza inculpatului aflat sub puterea unei măsuri preventive trimis în judecată verificarea legalității și temeiniciei măsurii preventive se realizează de judecător din oficiu, conform art. 207 alin. (2) din Codul de procedură penală, neexistând — spre deosebire de ipoteza propunerii de prelungire a măsurii preventive, avută în vedere prin Decizia nr. 336 din 30 aprilie 2015 pronunțată de Curtea Constituțională a României, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 342 din 19 mai 2015 — un titular exclusiv al sesizării cu o propunere de menținere, înlocuire sau revocare a măsurii preventive.

În acest sens, se constată faptul că dispozițiile art. 330 din Codul de procedură penală prevăd posibilitatea inserării în cuprinsul rechizitoriului a unei propuneri privind măsurile preventive (deci o asemenea mențiune are caracter facultativ), judecătorului revenindu-i obligația de a verifica legalitatea și temeinicia măsurii preventive independent de existența sau inexistența unei asemenea propuneri formulate de procuror.

4. Opinia procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție

Soluția propusă de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție este aceea conform căreia **natura termenului prevăzut de art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală este aceea de termen dilatoriu, de regresivune, sancțiunea nerespectării fiind nulitatea actului făcut cu încălcarea sa.**

În susținerea acestei opinii, s-a arătat că potrivit art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală, în cazul în care, față de inculpatul cu privire la care s-a dispus trimiterea în judecată a fost luată și o măsură preventivă, procurorul are obligația sesizării judecătorului de cameră preliminară cu cel puțin 5 zile înainte de expirarea acestei măsuri.

Totodată, s-a reținut că în materia măsurilor preventive, termene similare sunt reglementate și pentru propunerea de prelungire a arestării preventive [art. 235 alin. (1) din Codul de procedură penală], prelungirea măsurii arestului la domiciliu [art. 222 alin. (1) din Codul de procedură penală].

S-a reținut că în efectuarea controlului de constituționalitate a art. 235 alin. (1) din Codul de procedură penală, Curtea Constituțională a constatat, prin Decizia nr. 336/2015, că termenul reglementat de textul de lege are natura juridică a unui termen peremptoriu, aceasta fiind singura interpretare care poate determina compatibilitatea normelor procesual penale criticate cu dispozițiile constituționale și convenționale referitoare la dreptul de apărare și cu dispozițiile constituționale privind înfăptuirea justiției (paragrafele 36 și 48).

De asemenea, instanța de contencios constituțional a reținut că în cazurile în care propunerea de prelungire a arestării preventive se depune cu mai puțin de 5 zile înainte de expirarea duratei măsurii, intervalul de timp rămas până la soluționarea propunerii este insuficient pentru pregătirea unei apărări efective

(paragraful 42), subliniind că „*rațiunea termenului de depunere a propunerii de prelungire a duratei arestării preventive este aceea de a asigura respectarea dreptului fundamental la apărare al inculpatului arestat și de a elimina arbitrarul cât privește dispunerea prelungirii măsurii privative de libertate*” (paragraful 48).

În ceea ce privește sancțiunea pe care Curtea Constituțională o arată ca fiind incidentă în cazul nerespectării termenului „*cu cel puțin 5 zile înainte de expirarea duratei arestării preventive*”, aceasta este decăderea din exercițiul dreptului și nulitatea actului făcut peste termen, conform art. 268 alin. (1) din Codul de procedură penală.

Invocând argumentația similară expusă prin decizia menționată privind natura juridică a termenului de depunere la judecătorul de drepturi și libertăți a propunerii de prelungire a arestării preventive împreună cu dosarul cauzei și a efectelor nerespectării acestui termen prin deciziile nr. 145 din 17 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 437 din 10 iunie 2016; nr. 251 din 5 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 452 din 16 iunie 2016; nr. 276 din 10 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 572 din 28 iulie 2016; nr. 698 din 29 noiembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 163 din 6 martie 2017; nr. 702 din 29 noiembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 274 din 19 aprilie 2017; nr. 729 din 6 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 137 din 23 februarie 2017; nr. 53 din 2 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 348 din 11 mai 2017; nr. 155 din 14 martie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 379 din 22 mai 2017; nr. 144 din 27 martie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 467 din 6 iunie 2018, „au fost respinse ca inadmisibile excepțiile de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală.”

Prin aceste decizii, instanța de contencios constituțional a statuat că „*termenul prevăzut de dispozițiile art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală are aceeași natură juridică cu cel prevăzut de art. 235 alin. (1) din Codul de procedură penală, fiind un termen peremptoriu*” (paragraful 19 din Decizia nr. 145/2016, paragraful 28 din Decizia nr. 251/2016, paragraful 23 din Decizia nr. 698/2016, paragraful 22 din Decizia nr. 702/2016, paragraful 25 din Decizia nr. 53/2017).

De asemenea, a reținut că „*dispozițiile art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală sunt clare, precise și previzibile, îndeplinind condițiile referitoare la calitatea legii și că nerespectarea termenului de 5 zile prevăzut în cuprinsul acestora este de natură să cauzeze o vătămare procesuală, concretizată în încălcarea dreptului fundamental la apărare al inculpatului supus măsurii preventive, așa încât sunt incidente prevederile art. 268 alin. (1) din Codul de procedură penală, sancțiunea pentru nerespectarea acestui termen fiind decăderea organelor judiciare competente din exercițiul dreptului de a proceda la menținerea măsurii preventive în cauză și nulitatea absolută a actului făcut peste termen*” (paragraful 18 din Decizia nr. 276/2016; paragraful 25 din Decizia nr. 698/2016; paragraful 24 din Decizia nr. 702/2016 și paragraful 27 din Decizia nr. 53/2017).

Mai mult, argumentul de ordin jurisprudențial conform căruia acest termen ar fi unul de recomandare a fost apreciat de Curtea Constituțională că „*nu relevă decât o chestiune de greșită interpretare și aplicare a legii, care poate fi remediată prin recurgerea la controlul judiciar*.” (paragraful 20 din Decizia nr. 276/2016).

Totodată, s-a reținut că, în opinia concurentă exprimată în deciziile nr. 698/2016 (paragraful 5), nr. 702/2016 (paragraful 10) și nr. 53/2016 (paragraful 9), ca urmare a analizării rațiunii instituirii termenului prevăzut de art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală se arată că acest termen este reglementat în materia măsurilor preventive tocmai pentru a asigura mai multe

garanții inculpatului atunci când este pusă în discuție privarea sa de libertate sau limitarea libertății individuale și a drepturilor fundamentale privind libera circulație, viața intimă, familială și privată, libertatea întrunirilor, munca și protecția socială a muncii și libertatea economică, ce pot fi afectate prin luarea unei măsuri preventive.

Prin urmare, s-a concluzionat că prin instituirea termenului de 5 zile prevăzut de art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală, legiuitorul s-a preocupat prioritar de respectarea principiului mai sus enunțat, și nu de desfășurarea cu celeritate a procesului penal. Tocmai efectuarea actului procesual în cursul termenului o interzice Curtea Constituțională în deciziile menționate (a se vedea, de pildă, paragraful 42 din Decizia nr. 336/2015).

Reținând aceleași argumente ca și instanța de contencios constituțional în deciziile sale având ca obiect dispozițiile art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală (anterior menționate și evocate), respectiv asigurarea garanțiilor necesare respectării dreptului fundamental la apărare al inculpatului arestat, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a precizat că termenul prevăzut de art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală este un termen dilatoriu, de regresivitate, sancțiunea nerespectării sale fiind nulitatea actului făcut cu încălcarea acestui termen. Nulitatea, în acest caz, nu va interveni prin intermediul decăderii procurorului/organului judiciar din vreun drept (organul judiciar nu are drepturi, ci doar atribuții, competențe), ci în mod direct.

Prin urmare, s-a concluzionat în sensul că termenul prevăzut de art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală este un termen dilatoriu, și nu peremptoriu, reținându-se totodată că termenul peremptoriu fixează o limită de timp, în sensul invers decât termenul dilatoriu, adică în sensul că actul procedural la care se referă trebuie neapărat să fie îndeplinit mai înainte.

Pentru asigurarea dreptului la apărare, actul procesual trebuie îndeplinit fără ca acest termen să fie redus; termenului nu i se poate aduce niciun fel de atingere.

Termenul dilatoriu este acela stabilit într-un interval de timp în care este oprită îndeplinirea unei activități procesuale/act procesual, fiind posibilă aceasta numai după expirarea termenului. Dilatoriu este deci termenul înainte de expirarea căruia nu poate fi efectuat un anumit act procesual.

Astfel, termenul dilatoriu constituie un impediment pentru efectuarea unui act în cursul lui, adică înainte de expirarea lui; amână efectuarea actului până după expirarea termenului. Termenele dilatorii au scopul de a asigura părții un timp suficient pentru o anumită activitate procesuală și de aceea opresc pe judecător sau pe altă parte de a îndeplini, înainte de expirarea lor, anumite acte.

Așadar, înaintarea rechizitoriului, împreună cu dosarul cauzei, judecătorului de cameră preliminară/instanței competente nu poate fi făcută în cursul celor 5 zile prevăzute de art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală, decât cu consecința nulității.

Această activitate/act procesual nu poate aduce niciun fel de atingere celor 5 zile minime prin îndeplinirea lor în cursul termenului, rațiune pentru care efectuarea lor trebuie realizată după expirarea termenului.

Fiind, totodată, și un termen regresiv (al cărui calcul se face în sens invers curgerii timpului; care se calculează înapoi de data fixată — în speță, data expirării duratei arestării preventive), prima zi a termenului prevăzut de art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală este aceea în care judecătorul de cameră preliminară/instanța competentă este sesizată, iar ultima zi este aceea în care cele minimum 5 zile se împlinesc; ziua împlinirii celor minimum 5 zile este, de altfel, și ziua expirării termenului.

5. Jurisprudența Curții Constituționale a României

5.1. Prin **Decizia nr. 145 din data de 17 martie 2016**, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 437 din 10 iunie 2016, Curtea Constituțională a României a respins, ca

inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală.

Astfel, Curtea a reținut că, „atunci când inculpatul trimis în judecată este supus unei măsuri preventive, sesizarea instanței competente trebuie făcută de procuror, conform art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală, cu cel puțin 5 zile înainte de expirarea duratei măsurii preventive, iar judecătorul de cameră preliminară trebuie să verifice, din oficiu, legalitatea și temeinicia măsurii preventive în termen de 3 zile de la înregistrarea dosarului și înainte de expirarea duratei acesteia, potrivit art. 207 alin. (2) din Codul de procedură penală. Așadar, dispozițiile de lege menționate stabilesc termene atât pentru procuror — un termen în interiorul căruia să înainteze rechizitoriul, împreună cu dosarul cauzei, către judecătorul de cameră preliminară, astfel încât acesta să aibă timpul necesar și suficient pentru a face aceste verificări anterior expirării duratei măsurii preventive —, cât și pentru judecătorul de cameră preliminară.

16. Cu privire la un termen regresiv similar celui prevăzut de art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală, Curtea s-a pronunțat prin Decizia nr. 336 din 30 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 342 din 19 mai 2015, prin care a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 235 alin. (1) din Codul de procedură penală sunt constituționale în măsura în care nerespectarea termenului «cu cel puțin 5 zile înainte de expirarea duratei arestării preventive» atrage incidența art. 268 alin. (1) din Codul de procedură penală.

Prin această decizie, Curtea a reținut că, potrivit art. 235 alin. (1) din Codul de procedură penală, propunerea de prelungire a arestării preventive împreună cu dosarul cauzei se depun la judecătorul de drepturi și libertăți cu cel puțin 5 zile înainte de expirarea duratei acesteia, alin. (2) al aceluiași articol, în prima și ultima teză, stabilind că judecătorul de drepturi și libertăți fixează termen pentru soluționarea propunerii de prelungire a arestării preventive înainte de expirarea duratei măsurii, avocatul inculpatului este încunoștințat și i se acordă, la cerere, posibilitatea de a studia dosarul cauzei (paragraful 19). În ceea ce privește natura juridică a termenului regresiv reglementat de art. 235 alin. (1) din Codul de procedură penală (art. 159 alin. 1 din Codul de procedură penală din 1968), Curtea a observat că «practica judiciară cvasiunanimă a calificat termenul de minimum 5 zile de sesizare a instanței pentru prelungirea arestării preventive ca fiind un termen de recomandare». (paragraful 21).

Ținând cont de faptul că rațiunea termenului de depunere a propunerii de prelungire a duratei arestării preventive este aceea de a asigura respectarea dreptului fundamental la apărare al inculpatului arestat și de a elimina arbitrariul cât privește dispunerea prelungirii măsurii privative de libertate, Curtea a constatat că «acest termen are natura juridică a unui termen peremptoriu», aceasta fiind «singura interpretare care poate determina compatibilitatea normelor procesual penale criticate cu dispozițiile constituționale și convenționale referitoare la dreptul la apărare și cu dispozițiile constituționale privind înfăptuirea justiției» (paragraful 48).

Curtea a concluzionat că «nerespectarea termenului de depunere a propunerii de prelungire a arestării preventive la judecătorul de drepturi și libertăți „cu cel puțin 5 zile înainte de expirarea duratei arestării preventive” este de natură să cauzeze o vătămare procesuală, concretizată în încălcarea dreptului fundamental la apărare al inculpatului arestat, așa încât sunt incidente normele procesual penale ale art. 268 alin. (1) din Codul de procedură penală, sancțiunea pentru nerespectarea acestui termen fiind decăderea procurorului din exercițiul dreptului de a depune propunerea de prelungire a duratei arestării preventive și nulitatea absolută a actului făcut peste termen» (paragraful 49).

(...)

18. Referitor la natura juridică a termenului de depunere a propunerii de prelungire a arestării preventive și la consecințele nerespectării acestuia, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 336 din 30 aprilie 2015, Curtea a observat că practica judiciară cvasiunanimă, în special cea a Înaltei Curți de Casație și Justiție, a calificat termenul de minimum 5 zile de sesizare a instanței, prevăzut de art. 235 alin. (1) din Codul de procedură penală (art. 159 alin. 1 din Codul de procedură penală din 1968), ca fiind un termen de recomandare (paragraful 21).

Prin această decizie, Curtea a constatat că, în cauză, «este pusă în discuție însăși constituționalitatea interpretării pe care acest text de lege a primit-o în practică, în concret, natura juridică a termenului reglementat de normele procesual penale precitate» (paragraful 29).

De vreme ce «deturnarea reglementărilor legale de la scopul lor legitim, printr-o sistematică interpretare și aplicare eronată a acestora de către instanțele judecătorești sau de către celelalte subiecte chemate să aplice dispozițiile de lege, poate determina neconstituționalitatea acelei reglementări», Curtea are «competența de a elimina viciul de neconstituționalitate astfel creat, esențială în asemenea situații fiind asigurarea respectării drepturilor și libertăților persoanelor, precum și a supremației Constituției» (paragraful 30).

Prin decizia menționată, Curtea a reținut, în esență, că interpretarea dată dispozițiilor art. 235 alin. (1) din Codul de procedură penală în sensul că termenul prevăzut pentru depunerea de către procuror a propunerii de prelungire a arestării preventive ar fi un termen de recomandare aduce atingere prevederilor constituționale ale art. 24 referitor la dreptul la apărare și ale art. 124 privind înfăptuirea justiției, precum și ale art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului raportat la prevederile art. 6 paragraful 3 lit. b) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale care consacră dreptul acuzatului de a dispune de timpul și de înlesnirile necesare pregătirii apărării sale, întrucât «intervalul de timp rămas până la soluționarea propunerii este insuficient pentru pregătirea unei apărări efective» (paragraful 42) și «pentru studierea de către judecător a cauzei, pentru derularea ședinței și pentru soluționarea propunerii» (paragraful 46).

19. Curtea constată că termenul prevăzut de dispozițiile art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală are aceeași natură juridică cu cel prevăzut de art. 235 alin. (1) din Codul de procedură penală, fiind un termen peremptoriu, dar, spre deosebire de situația avută în vedere la pronunțarea Deciziei nr. 336 din 30 aprilie 2015, când instanța de contencios constituțional a intervenit pe fondul unei practici judiciare cvasiunanime și de durată — aparținând inclusiv Înaltei Curți de Casație și Justiție —, care a dat textului valențe neconstituționale, în cauza de față nu se poate vorbi de o atare interpretare a dispozițiilor de lege criticate, interpretare care să fie, în același timp, ulterioară publicării deciziei mai sus menționate.

Prin urmare, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală, care pune în discuție o problemă de interpretare și aplicare a legii, ce trebuie să aparțină instanțelor judecătorești, este inadmisibilă.”

5.2. Prin Decizia nr. 336 din 30 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 342 din 19 mai 2015, Curtea Constituțională a României a constatat că dispozițiile art. 235 alin. (1) din Codul de procedură penală sunt constituționale în măsura în care nerespectarea termenului „cu cel puțin 5 zile înainte de expirarea duratei arestării preventive” atrage incidența art. 268 alin. (1) din Codul de procedură penală, reținând, în esență, „că rațiunea termenului de depunere a propunerii de prelungire a duratei arestării preventive este aceea de a asigura respectarea dreptului fundamental la apărare al inculpatului arestat și de a elimina arbitrariul cât privește dispunerea prelungirii măsurii privative de libertate, Curtea

constată că acest termen are natura juridică a unui termen peremptoriu. Aceasta este singura interpretare care poate determina compatibilitatea normelor procesual penale criticate cu dispozițiile constituționale și convenționale referitoare la dreptul la apărare și cu dispozițiile constituționale privind îndeplinirea justiției.

49. Prin **urmărire**, Curtea reține că nerespectarea termenului de depunere a propunerii de prelungire a arestării preventive la judecătorul de drepturi și libertăți „cu cel puțin 5 zile înainte de expirarea duratei arestării preventive” este de natură să cauzeze o vătămare procesuală, concretizată în încălcarea dreptului fundamental la apărare al inculpatului arestat, așa încât sunt incidente normele procesual penale ale art. 268 alin. (1) din Codul de procedură penală, sancțiunea pentru nerespectarea acestui termen fiind decăderea procurorului din exercițiul dreptului de a depune propunerea de prelungire a duratei arestului preventiv și nulitatea absolută a actului făcut peste termen”.

5.3. Prin **Decizia 251 din data de 5 mai 2016**, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 452 din 16 iunie 2016, Curtea Constituțională a României a respins, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală, reținând că „termenul prevăzut de dispozițiile art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală are aceeași natură juridică cu cel prevăzut de art. 235 alin. (1) din Codul de procedură penală, fiind un termen peremptoriu, dar, spre deosebire de situația avută în vedere la pronunțarea Deciziei nr. 336 din 30 aprilie 2015, când instanța de contencios constituțional a intervenit pe fondul unei practici judiciare cvasiunanime și de durată — aparținând inclusiv Înaltei Curți de Casație și Justiție —, care a dat textului valențe neconstituționale, în cauza de față nu se poate vorbi de o atare interpretare a dispozițiilor de lege criticate. Prin urmărire, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală, care pune în discuție o problemă de interpretare și aplicare a legii, ce trebuie să aparțină instanțelor judecătorești, este inadmisibilă.”

5.4. Prin **Decizia 276 din data de 10 mai 2016**, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 572 din 28 iunie 2016, Curtea Constituțională a României a respins, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală, reținând că „în ceea ce privește dispozițiile art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală, nu s-a constatat, nici până la data pronunțării prezentei decizii, o interpretare constantă/continuă în sensul că termenul prevăzut în cuprinsul textului criticat este unul de recomandare, astfel încât nu poate fi pusă în discuție o problemă de constituționalitate a prevederilor art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală, problema juridică invocată fiind, prin urmărire, o chestiune de interpretare și aplicare a legii, atribuție ce revine instanțelor judecătorești.

Totodată, „Curtea constată că dispozițiile art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală sunt clare, precise și previzibile, îndeplinind condițiile referitoare la calitatea legii, și că nerespectarea termenului de 5 zile prevăzut în cuprinsul acestora, prin sintagma «cu cel puțin 5 zile înainte de expirarea duratei acesteia», este de natură să cauzeze o vătămare procesuală, concretizată în încălcarea dreptului fundamental la apărare al inculpatului supus măsurii preventive, așa încât sunt incidente normele procesual penale ale art. 268 alin. (1) din Codul de procedură penală, sancțiunea pentru nerespectarea acestui termen fiind decăderea organelor judiciare competente din exercițiul dreptului de a proceda la prelungirea măsurii preventive în cauză și nulitatea absolută a actului făcut peste termen (paragraful 18 din Decizia nr. 276 din 10 mai 2016).”

5.5. Prin **Decizia 698 din data de 29 noiembrie 2016**, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 163 din 6 martie 2017, Curtea Constituțională a României a respins, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor

art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală, reținând că „dispozițiile art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală sunt clare, precise și previzibile, îndeplinind condițiile referitoare la calitatea legii, și că nerespectarea termenului de 5 zile prevăzut în cuprinsul acestora este de natură să cauzeze o vătămare procesuală, concretizată în încălcarea dreptului fundamental la apărare al inculpatului supus măsurii preventive, așa încât sunt incidente prevederile art. 268 alin. (1) din Codul de procedură penală, sancțiunea pentru nerespectarea acestui termen fiind decăderea organelor judiciare competente din exercițiul dreptului de a proceda la menținerea măsurii preventive în cauză și nulitatea absolută a actului făcut peste termen”.

5.6. Prin **Decizia 702 din data de 29 noiembrie 2016**, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 274 din 19 aprilie 2017, Curtea Constituțională a României a respins, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală.

Astfel, Curtea făcând trimitere la considerentele enunțate în deciziile nr. 145 din 17 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 437 din 10 iunie 2016, nr. 251 din 5 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 452 din 16 iunie 2016, nr. 276 din 10 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 572 din 28 iunie 2016, și nr. 444 din 28 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 686 din 5 septembrie 2016, paragraful 16 a reținut că nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate pronunțată de Curte prin deciziile mai sus menționate, precum și considerentele care au fundamentat această soluție își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

5.7. Prin **Decizia 729 din data de 6 decembrie 2016**, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 137 din 23 februarie 2017, Curtea Constituțională a României a respins, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală, reținând că „în ceea ce privește dispozițiile art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală, nu s-a constatat, până la data redactării prezentei decizii, o interpretare constantă/continuă, în sensul că termenul prevăzut în cuprinsul textului criticat este unul de recomandare, astfel încât nu poate fi pusă în discuție o problemă de constituționalitate a prevederilor art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală, problema juridică invocată fiind, prin urmărire, o chestiune de interpretare și aplicare a legii, atribuție ce revine instanțelor judecătorești.

23. Nu în ultimul rând, Curtea reține că încheierea de sesizare a Curții Constituționale cu prezenta excepție de neconstituționalitate a fost pronunțată la data de 6 aprilie 2016, anterior publicării Deciziei nr. 145 din 17 martie 2016, Deciziei nr. 251 din 5 mai 2016 și Deciziei nr. 276 din 10 mai 2016 în Monitorul Oficial al României, Partea I, motiv pentru care nu poate fi constatată o încălcare de către instanța care a sesizat Curtea Constituțională a celor reținute de Curte prin deciziile anterior menționate, în sensul nesocotirii caracterului peremptoriu al termenului de 5 zile prevăzut în cuprinsul dispozițiilor art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală, caracter afirmat de instanța de contencios constituțional prin jurisprudența anterioară.”

5.8. Prin **Decizia 53 din data de 2 februarie 2017**, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 348 din 11 mai 2017, Curtea Constituțională a României a respins, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală.

Astfel, Curtea făcând trimitere la considerentele enunțate în deciziile nr. 145 din 17 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 437 din 10 iunie 2016, nr. 251 din 5 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 452 din 16 iunie 2016, nr. 276 din 10 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 572 din 28 iunie 2016 și nr. 444

din 28 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 686 din 5 septembrie 2016, paragraful 16 a reținut că nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate pronunțată de Curte prin deciziile mai sus menționate, precum și considerentele care au fundamentat această soluție își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

5.9. Prin **Decizia 155 din data de 14 martie 2017**, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 379 din 22 mai 2017, Curtea Constituțională a României a respins, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală, reținând „*că dispozițiile art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală sunt clare, precise și previzibile, îndeplinind condițiile referitoare la calitatea legii, și că nerespectarea termenului de 5 zile prevăzut în cuprinsul acestora este de natură să cauzeze o vătămare procesuală, concretizată în încălcarea dreptului fundamental la apărare al inculpatului supus măsurii preventive, așa încât sunt incidente prevederile art. 268 alin. (1) din Codul de procedură penală, sancțiunea pentru nerespectarea acestui termen fiind decăderea organelor judiciare competente din exercițiul dreptului de a proceda la menținerea măsurii preventive în cauză și nulitatea absolută a actului făcut peste termen (Decizia nr. 276 din 10 mai 2016, paragraful 18).*”

Totodată, făcând trimitere la considerentele enunțate în deciziile nr. 145 din 17 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 437 din 10 iunie 2016, nr. 251 din 5 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 452 din 16 iunie 2016, nr. 276 din 10 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 572 din 28 iulie 2016, și nr. 444 din 28 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 686 din 5 septembrie 2016, paragraful 16 a reținut că „*nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate pronunțată de Curte prin deciziile mai sus menționate, precum și considerentele care au fundamentat această soluție își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.*”

5.10. Prin **Decizia 144 din data de 27 martie 2018**, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 467 din 6 iunie 2018, Curtea Constituțională a României a respins, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală, făcând trimitere la considerentele enunțate în deciziile nr. 145 din 17 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 437 din 10 iunie 2016, nr. 251 din 5 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 452 din 16 iunie 2016, nr. 276 din 10 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 572 din 28 iulie 2016, și nr. 444 din 28 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 686 din 5 septembrie 2016, paragraful 16 a reținut că „*nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate pronunțată de Curte prin deciziile mai sus menționate, precum și considerentele care au fundamentat această soluție își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.*”

6. Raportul asupra recursului în interesul legii

Judecătorul-raportor, prin raportul întocmit în cauză privind sesizarea referitoare la interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală a constatat că recursul în interesul legii este admisibil.

Rezumând problema de drept care a primit o soluționare diferită de instanțele judecătorești, prin hotărâri judecătorești definitive, judecătorul-raportor a apreciat că soluția corectă este cea exprimată în prima orientare a practicii, și anume că

interpretarea dispozițiilor art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală trebuie să se facă în sensul că rațiunea termenului stabilit pentru înaintarea rechizitoriului și a dosarului este aceea de a asigura respectarea dreptului fundamental la apărare al inculpatului și de a elimina arbitrarul în dispunerea menținerii măsurii preventive, termenul având natura juridică a unui termen peremptoriu.

Fiind un termen peremptoriu, în cazul încălcării acestuia devin incidente dispozițiile art. 268 alin. (1) din Codul de procedură penală, potrivit cărora atunci când pentru exercitarea unui drept procesual legea prevede un anumit termen, nerespectarea acestuia atrage decăderea din exercițiul dreptului și nulitatea actului făcut peste termen.

7. **Înalta Curte de Casație și Justiție**, examinând sesizarea cu recurs în interesul legii, raportul întocmit de judecătorul-raportor și dispozițiile legale aplicabile în materie, reține următoarele:

7.1. Analiza condițiilor de admisibilitate

Sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție s-a făcut de către Colegiul de conducere al Curții de Apel București, în temeiul dispozițiilor art. 471 din Codul de procedură penală.

Potrivit art. 471 din Codul de procedură penală

„(1) Pentru a se asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii de către toate instanțele judecătorești, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, din oficiu sau la cererea ministrului justiției, colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție sau colegiile de conducere ale curților de apel, precum și Avocatul Poporului au îndatorirea să ceară Înaltei Curți de Casație și Justiție să se pronunțe asupra chestiunilor de drept care au fost soluționate diferit de instanțele judecătorești.

(2) Cererea trebuie să cuprindă soluțiile diferite date problemei de drept și motivarea acestora, jurisprudența Curții Constituționale, a Înaltei Curți de Casație și Justiție, a Curții Europene a Drepturilor Omului sau, după caz, a Curții de Justiție a Uniunii Europene, opiniile exprimate în doctrină relevante în domeniu, precum și soluția ce se propune a fi pronunțată în recursul în interesul legii.

(3) Cererea de recurs în interesul legii trebuie să fie însoțită, sub sancțiunea respingerii ca inadmisibilă, de copii ale hotărârilor judecătorești definitive din care rezultă că problemele de drept care formează obiectul judecării au fost soluționate în mod diferit de instanțele judecătorești.”

Art. 472 din Codul de procedură penală, sub aspectul condițiilor de admisibilitate, stabilește că „*Recursul în interesul legii este admisibil numai dacă se face dovada că problemele de drept care formează obiectul judecării au fost soluționate în mod diferit prin hotărâri judecătorești definitive, care se anexează la cerere.*”

Verificând regularitatea investiției, în raport cu prevederile legale sus-citate, care enumera, în categoria subiecților de drept care pot promova recurs în interesul legii, Colegiul de Conducere al Curții de Apel, se constată că această primă condiție referitoare la calitatea procesuală activă a titularului sesizării este îndeplinită. În cerere sunt indicate cele două orientări jurisprudențiale diferite ale problemei de drept a cărei dezlegare se solicită, precum și soluția ce se propune a fi pronunțată.

De asemenea, analizând jurisprudența atașată actului de sesizare, care relevă soluționarea în mod diferit, prin hotărâri judecătorești definitive, a problemei de drept care face obiectul judecării, se constată îndeplinită și cea de-a doua condiție de admisibilitate prevăzută de art. 472 din Codul de procedură penală.

Pentru considerentele prezentate, recursul în interesul legii este admisibil.

7.2. Dispozițiile legale incidente

Art. 207 din Codul de procedură penală

„(1) Când procurorul dispune trimiterea în judecată a inculpatului față de care s-a dispus o măsură preventivă, rechizitoriul, împreună cu dosarul cauzei, se înaintează judecătorului de cameră preliminară de la instanța competentă, cu cel puțin 5 zile înainte de expirarea duratei acesteia.

(2) În termen de 3 zile de la înregistrarea dosarului, judecătorul de cameră preliminară verifică din oficiu legalitatea și temeinicia măsurii preventive, înainte de expirarea duratei acesteia, cu citarea inculpatului.

(3) Dispozițiile art. 235 alin. (4)—(6) se aplică în mod corespunzător.

(4) Când constată că temeiurile care au determinat luarea măsurii se mențin sau există temeiuri noi care justifică o măsură preventivă, judecătorul de cameră preliminară dispune prin încheiere menținerea măsurii preventive față de inculpat.

(5) Când constată că au încetat temeiurile care au determinat luarea sau prelungirea măsurii arestării preventive și nu există temeiuri noi care să o justifice ori în cazul în care au apărut împrejurări noi din care rezultă nelegalitatea măsurii preventive, judecătorul de cameră preliminară dispune prin încheiere revocarea acesteia și punerea în libertate a inculpatului, dacă nu este arestat în altă cauză.

(6) În tot cursul procedurii de cameră preliminară, judecătorul de cameră preliminară, din oficiu, verifică periodic, dar nu mai târziu de 30 de zile, dacă subsistă temeiurile care au determinat luarea măsurii arestării preventive și a măsurii arestului la domiciliu sau dacă au apărut temeiuri noi, care să justifice menținerea acestor măsuri. Dispozițiile alin. (2)—(5) se aplică în mod corespunzător.

(7) Judecătorul de cameră preliminară, în cursul procedurii de cameră preliminară, verifică, din oficiu, periodic, dar nu mai târziu de 60 de zile, dacă subsistă temeiurile care au determinat luarea măsurii controlului judiciar ori a controlului judiciar pe cauțiune sau dacă au apărut temeiuri noi, care să justifice menținerea acestei măsuri. Dispozițiile alin. (2)—(5) se aplică în mod corespunzător.”

Art. 268 din Codul de procedură penală

„(1) Când pentru exercitarea unui drept procesual legea prevede un anumit termen, nerespectarea acestuia atrage decăderea din exercițiul dreptului și nulitatea actului făcut peste termen.

(2) Când o măsură procesuală nu poate fi luată decât pe un anumit termen, expirarea acestuia atrage de drept încetarea efectului măsurii.

(3) Pentru celelalte termene procedurale se aplică, în caz de nerespectare, dispozițiile privitoare la nulități.”

7.3. Cu privire la dezlegarea problemei de drept sesizate, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii reține următoarele:

Problema de drept ce a fost soluționată diferit de instanțele de judecată și asupra căreia Înalta Curte de Casație și Justiție este chemată să se pronunțe prin intermediul mecanismului de unificare a practicii a posteriori a recursului în interesul legii se referă la stabilirea naturii juridice a termenului de *cel puțin 5 zile înainte de expirarea duratei măsurii preventive* prevăzut de art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală și la consecințele nerespectării acestui termen.

Prealabil, se impune a se menționa că doctrina și jurisprudența sunt unanime în a accepta clasificarea termenelor după mai multe criterii, iar cele care interesează prezenta analiză vizează natura drepturilor și intereselor în considerarea cărora sunt instituite efectele pe care le produc și modul de calcul.

În raport cu natura drepturilor și intereselor în considerarea cărora sunt instituite, termenele sunt procedurale și substanțiale. *Termenele procedurale* sunt instituite în considerarea unor drepturi sau interese procesuale, reglementarea lor disciplinând

activitățile ce se includ în sfera procesului penal, în vederea realizării scopului acestuia, fără a împiedica aflarea adevărului sau lezarea în vreun fel a drepturilor și intereselor legitime ale părților. *Termenele substanțiale* protejuesc interese extraprocesuale și vizează situațiile care atrag restrângerea ori îngrădirea unor drepturi sau interese, așa cum este cazul termenelor care privesc măsurile preventive și măsurile asigurătorii.

În raport cu efectele pe care le produc termenele procedurale au fost clasificate în *termene peremptorii sau imperative* — acelea înăuntrul duratei cărora trebuie să fie îndeplinit sau efectuat un act, termen ce creează o limitare, actul trebuind efectuat înainte de împlinirea termenului; sancțiunea ce intervine în cazul nerespectării termenului este decăderea din exercițiul dreptului și nulitatea actului tardiv [art. 268 alin. (1) din Codul de procedură penală]; *termene dilatorii sau prohibitive* — acelea care nu îngăduie îndeplinirea sau efectuarea unui act decât după expirarea duratei lor; sancțiunea ce intervine în cazul nerespectării termenului este nulitatea actului intempestiv [art. 268 alin. (1) din Codul de procedură penală]; *termene orânduitorii sau de recomandare* — acele termene care fixează o perioadă de timp pentru efectuarea unor acte procesuale sau procedurale în vederea bunei desfășurări a procesului penal, iar nerespectarea acestora nu atrage sancțiuni procesuale cu privire la valabilitatea actului îndeplinit.

După modul de calcul termenele sunt *termene de succesiune*, care se calculează în sensul normal al scurgerii timpului, și *termene de regresie*, care se calculează în sensul invers al curgerii timpului.

Împrejurarea că termenul prevăzut de art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală este unul procedural și de regresie este unanim acceptată în jurisprudență, opiniile diferite vizează calificarea sa ca termen imperativ sau de recomandare.

Potrivit dispoziției legale supuse analizei, atunci când procurorul dispune trimiterea în judecată a inculpatului față de care s-a dispus o măsură preventivă, rechizitoriul, împreună cu dosarul cauzei, se înaintează judecătorului de cameră preliminară de la instanța competentă, cu cel puțin 5 zile înainte de expirarea duratei acesteia.

Analizând reglementările din materia măsurilor preventive, se constată că legiuitorul a stabilit termene identice și pentru situația formulării de către procuror, în cursul urmăririi penale, a propunerii de prelungire a măsurii arestului la domiciliu și a măsurii arestării preventive.

Astfel, potrivit art. 222 alin. (4) din Codul de procedură penală, judecătorul de drepturi și libertăți este sesizat în vederea prelungirii măsurii arestului la domiciliu de către procuror, prin propunere motivată, însoțită de dosarul cauzei, cu cel puțin 5 zile înainte de expirarea duratei acesteia.

De asemenea, conform art. 235 alin. (1) din Codul de procedură penală, propunerea de prelungire a arestării preventive împreună cu dosarul cauzei se depun la judecătorul de drepturi și libertăți cu cel puțin 5 zile înainte de expirarea duratei arestării preventive.

Referitor la această din urmă dispoziție legală, prin Decizia nr. 336 din 30 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 342 din 19 mai 2015, Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că prevederile art. 235 alin. (1) din Codul de procedură penală sunt constituționale în măsura în care nerespectarea termenului „*cu cel puțin 5 zile înainte de expirarea duratei arestării preventive*” atrage incidența art. 268 alin. (1) din Codul de procedură penală.

Instanța de contencios constituțional a statuat că termenul prevăzut în art. 235 alin. (1) din Codul de procedură penală are natura juridică a unui termen peremptoriu, iar nerespectarea sa atrage sancțiunea decăderii din exercițiul dreptului de a depune propunerea de prelungire a duratei arestului preventiv și

nulitatea absolută a actului făcut peste termen. S-a arătat că aceasta este singura interpretare care poate determina compatibilitatea normei criticate cu dispozițiile constituționale și convenționale referitoare la dreptul la apărare și cu cele constituționale privind înfăptuirea justiției.

Având în vedere că problema de drept cu care Înalta Curte de Casație și Justiție a fost sesizată vizează un termen similar și din aceeași materie, în dezlegarea acesteia se impune a examina în ce măsură considerentele pe care se fundamentează soluția Curții Constituționale sunt incidente și în privința termenului prevăzut de art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală.

În controlul de constituționalitate a interpretării pe care art. 235 alin. (1) din Codul de procedură penală a primit-o în practică, Curtea a analizat dacă nerespectarea termenului de depunere a propunerii de prelungire a duratei arestării preventive aduce atingere dispozițiilor constituționale ale art. 24 relative la apărare și garanțiilor statuate prin dispozițiile art. 6 paragraful 3 lit. b) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale care consacră dreptul la apărare și dreptul acuzatului „de a dispune de timpul și de facilitățile necesare pentru pregătirea apărării sale”. În paragrafele 38—49 din decizie, Curtea arată următoarele:

„38. Cât privește dreptul la apărare, Curtea reține că acesta este de natură constituțională, fiind consacrat în art. 24 din Constituție care prevede că «dreptul la apărare este garantat» și că «în tot cursul procesului părțile au dreptul să fie asistate de un avocat ales sau numit din oficiu», precum și, prin prisma art. 20 din Constituție, de natură convențională, întrucât, în conformitate cu art. 6 paragraful 3 lit. c) din Convenție, «orice acuzat are dreptul în special de a se apăra el însuși sau de a beneficia de asistența unui avocat la alegerea sa [...]». Paragraful 3 lit. c) al art. 6 din Convenție, care reglementează aspecte particulare ale dreptului la un proces echitabil prevăzut de paragraful 1 al aceluiași articol, garantează că procedura pornită împotriva unui acuzat nu se va derula fără ca acesta să fie apărat în mod adecvat.

39. De asemenea, Curtea observă că art. 10 din Codul de procedură penală reglementează dreptul la apărare ca principiu al procedurilor penale și al procesului penal în ansamblul său, în concordanță cu prevederile constituționale și convenționale ce consacră acest drept, stabilind atât drepturi procesuale ale părților și subiecților procesuali principali [art. 10 alin. (2) și (3)], cât și garanții procesuale ale acestora [art. 10 alin. (4) și (5)]. Din conținutul dreptului la apărare reglementat, cu titlu de principiu, în art. 10 din Codul de procedură penală coroborat cu prevederile privind avocatul și asistența juridică (art. 88—95 din Codul de procedură penală), cu cele privind obligațiile organelor de urmărire penală [art. 306 alin. (3), art. 307, art. 308, art. 309, art. 311, art. 313 alin. (3), art. 319, art. 336—341 din Codul de procedură penală] și cu cele ale instanței de judecată privind respectarea dreptului la apărare (art. 356, art. 364, art. 365, art. 366 din Codul de procedură penală), Curtea observă că soluția consacrată legislativ de Codul de procedură penală, referitoare la sancționarea încălcării dreptului la apărare, este aceea a nulității relative care este antrenată numai atunci când a fost adusă atingere efectivă drepturilor părților ori ale subiecților procesuali principali, care nu poate fi înlăturată altfel decât prin desființarea actului, în condițiile art. 282 alin. (1) din Codul de procedură penală. Excepție fac situațiile particulare reglementate în Codul de procedură penală în art. 281 alin. (1) lit. e) și f), cu privire la încălcarea dispozițiilor referitoare la prezența suspectului sau a inculpatului, atunci când participarea sa este obligatorie potrivit legii și, respectiv, asistarea de către avocat a suspectului sau a inculpatului, precum și a celorlalte părți, atunci când asistența este obligatorie, ce figurează printre cazurile de nulitate absolută care poate fi invocată în condițiile art. 281 alin. (4) din același cod.

40. Cât privește dreptul «acuzatului» de a beneficia de «timpul și înlesnirile necesare pregătirii apărării», statuat prin art. 6 paragraful 3 lit. b) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care consacră această garanție specifică unui proces echitabil, instituită în materie penală, Curtea observă că acesta a fost transpus în dreptul intern, respectiv în art. 10 alin. (2) din Codul de procedură penală, ca drept acordat părților, subiecților procesuali principali și avocatului. Art. 10 alin. (2) din Codul de procedură penală fiind un text nou, preluat din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, interpretarea lui nu se poate face decât prin prisma jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului în materie, care are caracter obligatoriu pentru organele judiciare interne. Curtea observă că art. 6 paragraful 3 lit. b) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ca și art. 10 alin. (2) din Codul de procedură penală care are un conținut identic poartă asupra a două elemente indispensabile unei apărări veritabile, respectiv timpul și înlesnirile sau facilitățile.

41. Cu privire la caracterul adecvat al timpului acordat unui «acuzat» și al înlesnirilor, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că atunci când se examinează chestiunea de a ști dacă «acuzatul» a dispus de un termen adecvat pentru pregătirea apărării sale, trebuie să se țină seama de natura procesului, precum și de complexitatea cauzei și de stadiul procedurii (Hotărârea din 10 iulie 2012, pronunțată în Cauza Gregačević împotriva Croației, paragraful 51). Totodată, instanța de contencios european al drepturilor omului a reținut în Decizia din 9 iulie 1981, pronunțată în procedura de admisibilitate a cererii în Cauza Kröcher și Möller împotriva Elveției, și în Decizia din 12 iulie 1978, pronunțată în procedura de admisibilitate a cererii în Cauza Bonzi împotriva Elveției, că articolul 6 paragraful 3 lit. b) din Convenție protejează acuzatul de un proces grăbit, întrucât deși este important ca organizarea unei proceduri să se realizeze într-un termen adecvat care să asigure o durată rezonabilă, acest obiectiv nu poate afecta respectarea drepturilor procedurale ale niciuneia dintre părți (Hotărârea din 20 septembrie 2011, pronunțată în Cauza OAO Neftyanaya Kompaniya Yukos împotriva Rusiei, paragraful 540). De asemenea, Curtea reține și cele statuate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Hotărârea din 19 octombrie 2004, pronunțată în Cauza Makhfi împotriva Franței, paragraful 40. Astfel, instanța europeană de contencios al drepturilor omului a decis că atunci când «acuzatul» se află în detenție provizorie, noțiunea de «înlesniri» poate include și condițiile de detenție care trebuie să îi permită să citească și să scrie, pentru a se putea concentra suficient pe pregătirea apărării, și, în toate cazurile, durata procedurii, care nu trebuie să pună acuzatul și avocatul său în situația de a participa la proces în stare de oboseală excesivă.

42. Având în vedere acestea, Curtea constată că în cazurile în care propunerea de prelungire a arestării preventive se depune cu mai puțin de 5 zile înainte de expirarea duratei măsurii, intervalul de timp rămas până la soluționarea propunerii este insuficient pentru pregătirea unei apărări efective, încălcându-se astfel art. 24 din Constituție și art. 20 din Legea fundamentală raportat la dispozițiile art. 6 paragraful 3 lit. b) din Convenție. Aceasta întrucât dreptul la apărare în materia măsurilor preventive trebuie exercitat în mod real, prin reglementarea termenului de depunere a propunerii de prelungire a duratei arestului preventiv, intenția legiuitorului fiind aceea de a face din respectarea principiului garanției libertății persoanei și asigurarea dreptului la apărare al inculpatului arestat o regulă efectivă, iar nu una declarativă, pur teoretică. De altfel, Curtea reține că din jurisprudența instanței de la Strasbourg se desprind exigențe suplimentare de natură să asigure un conținut mai profund dreptului la apărare. În viziunea

Curții Europene a Drepturilor Omului nu este suficientă existența unui apărător, ci este necesar ca autoritățile judiciare să ia măsuri pentru ca apărătorul să își exercite efectiv drepturile și obligațiile ce-i revin. Astfel, potrivit Hotărârii din 21 aprilie 1998, pronunțată în Cauza Daud împotriva Portugaliei, paragraful 42, în situația în care apărătorul nu sesizează instanța cu privire la lipsa condițiilor pentru a studia suficient de bine dosarul și pentru a pregăti, împreună cu clientul său, apărarea, instanța trebuie să manifeste inițiativă, să nu rămână pasivă și să amâne dezbaterile pentru ca apărarea să poată fi asigurată în condiții optime. Această preocupare pe care trebuie să o aibă instanța pentru realizarea unei apărări efective și eficiente apare în viziunea Curții ca fiind o obligație importantă a judecătorilor impusă, în egală măsură, de prevederile Convenției. De altfel, în această hotărâre, la paragraful 38, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reiterat faptul că drepturile garantate de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale trebuie să fie concrete și efective, iar nu drepturi teoretice și iluzorii, astfel că autorităților naționale li se cere să intervină dacă nu s-a asigurat în mod evident dreptul de reprezentare prin avocat sau dacă au luat cunoștință de lipsa de apărare în alt mod. Curtea reține că jurisprudența constantă a Curții Europene a Drepturilor Omului conturează extrem de elocvent dimensiunile reale ale dreptului la apărare și obligațiile organelor judiciare în asigurarea unei efective realizări a acestui drept, așa încât instanța de judecată are obligația să înlăture orice manifestare de superficialitate și formalism în ceea ce privește respectarea dreptului la apărare. În acest sens sunt: Hotărârea din 24 noiembrie 1993, pronunțată în Cauza Imbrioscia împotriva Elveției, paragraful 38, Hotărârea din 13 mai 1980, pronunțată în Cauza Artico împotriva Italiei, paragraful 33, și Hotărârea din 9 octombrie 1979, pronunțată în Cauza Airey împotriva Irlandei, paragraful 24.

(...)

44. Totodată, Curtea reține faptul că, în vederea pregătirii apărării, avocatul inculpatului are dreptul de a lua cunoștință de întreg materialul dosarului de urmărire penală în procedurile desfășurate în fața judecătorului de drepturi și libertăți privind măsurile privative sau restrictive de drepturi [art. 94 alin. (7) din Codul de procedură penală]. Aceasta este o veritabilă excepție de la posibilitatea procurorului de a restricționa motivat consultarea dosarului, dreptul de a avea un acces efectiv la documentele din dosarul de urmărire penală, în procedura de control al legalității măsurilor preventive, fiind reținut și de instanța europeană, în vederea asigurării egalității de arme, în Hotărârea din 20 februarie 2014, pronunțată în Cauza Ovsjannikov împotriva Estoniei, paragraful 72, și în Hotărârea din 1 decembrie 2009, pronunțată în Cauza Irinel Popa și alții împotriva României, paragraful 45.

45. De asemenea, Curtea observă că instanța europeană de contencios al drepturilor omului a reținut în Hotărârea din 17 iulie 2001, pronunțată în Cauza Sadak și alții împotriva Turciei (nr. 1), paragraful 57, și în Hotărârea din 2 noiembrie 2010, pronunțată în Cauza Sakhnovskiy împotriva Rusiei, paragrafele 103 și 106, faptul că, în anumite circumstanțe, se poate cere instanței o amânare a termenului pentru a acorda apărării timp suficient. În acest context, Curtea reține că în cazurile în care propunerea privind prelungirea arestării preventive se depune la instanță cu mai puțin de 5 zile înainte de expirarea duratei măsurii preventive, judecătorul de drepturi și libertăți se află în imposibilitatea de a acorda un termen rezonabil pentru realizarea unei apărări eficiente și adecvate. Așa încât, în aceste cazuri, amânarea soluționării propunerii de arestare preventivă de către judecătorul de drepturi și libertăți, prin acordarea unui termen foarte scurt, insuficient în vederea realizării unei apărări efective, nu este de natură să înlăture încălcarea dreptului la

apărare al inculpatului ce rezultă din nerespectarea termenului reglementat de art. 235 alin. (1) din Codul de procedură penală.

46. Pe de altă parte, Curtea reține că, în situația în care procurorul depune propunerea de prelungire a arestării preventive la instanță cu mai puțin de 5 zile înainte de expirarea duratei acesteia, intervalul de timp astfel rămas este insuficient pentru studierea de către judecător a cauzei, pentru derularea ședinței și pentru soluționarea propunerii în raport cu dispozițiile referitoare la înlăturarea justiției, cuprinse în art. 124 din Legea fundamentală. Or, Curtea reține că rațiunea termenului reglementat de art. 235 alin. (1) din Codul de procedură penală este și aceea de a da posibilitatea judecătorului să cunoască dosarul cauzei pentru a putea delibera și dispune în cunoștință de cauză cu privire la cererea de prelungire a măsurii privative de libertate, astfel încât să fie înlăturat arbitrarul din soluția sa. Așa încât, în lipsa unui termen îndestulător în care să studieze propunerea de arestare preventivă, instanța ar putea pronunța o soluție ce nu s-ar baza pe cunoașterea amănunțită a cauzei, garantarea dreptului la apărare al inculpatului arestat impunând să nu existe nici măcar o aparență de arbitrar în modul în care judecătorul de drepturi și libertăți dispune cu privire la prelungirea duratei măsurii privative de libertate. De altfel, Curtea reține că în Hotărârea din 19 octombrie 2004, pronunțată în Cauza Makhfi împotriva Franței, paragraful 40, precitată, instanța europeană de contencios al drepturilor omului a statuat că este crucial ca judecătorul să beneficieze de deplină capacitate de concentrare și atenție pentru a putea urmări dezbaterile și pentru a dispune o soluție lămuritoare.

47. Așadar, Curtea reține că în această materie dreptul la apărare, prin importanța pe care o are, excedează sferei intereselor inculpatului, interesând întreg procesul penal și activitatea judiciară în general. În acest context, Curtea reține și cele statuate de Curtea Constituțională Federală a Germaniei în Decizia 2BvR 2292/00 din 15 mai 2002. Astfel, această instanță constituțională a statuat faptul că, «Pentru cea mai gravă formă de imixtiune în dreptul persoanei la libertate, privarea de libertate, se prevede condiția existenței unei legi (formale), precum și competența exclusivă, procesuală, a instanței, aceasta nefiind la discreția legiuitorului. Competența exclusivă a instanței servește asigurării accentuate a dreptului fundamental. Toate organele de stat sunt obligate să asigure condițiile pentru ca această competență exclusivă să fie practic efectivă. Prin urmare, statul are obligația constituțională să asigure accesul la judecătorul competent — [cel puțin în timpul zilei] — și, astfel, de a-i face acestuia posibilă îndeplinirea, în mod adecvat, a atribuțiilor sale judecătorești.»

48. În concluzie, având în vedere toate cele arătate, ținând cont de faptul că rațiunea termenului de depunere a propunerii de prelungire a duratei arestării preventive este aceea de a asigura respectarea dreptului fundamental la apărare al inculpatului arestat și de a elimina arbitrarul cât privește dispunerea prelungirii măsurii privative de libertate, Curtea constată că acest termen are natura juridică a unui termen peremptoriu. Aceasta este singura interpretare care poate determina compatibilitatea normelor procesual penale criticate cu dispozițiile constituționale și convenționale referitoare la dreptul la apărare și cu dispozițiile constituționale privind înlăturarea justiției.

49. Prin urmare, Curtea reține că nerespectarea termenului de depunere a propunerii de prelungire a arestării preventive la judecătorul de drepturi și libertăți «cu cel puțin 5 zile înainte de expirarea duratei arestării preventive» este de natură să cauzeze o vătămare procesuală, concretizată în încălcarea dreptului fundamental la apărare al inculpatului arestat, așa încât sunt incidente normele procesual penale ale art. 268 alin. (1) din Codul de procedură penală, sancțiunea pentru nerespectarea acestui termen fiind decăderea procurorului din

exercițiul dreptului de a depune propunerea de prelungire a duratei arestului preventiv și nulitatea absolută a actului făcut peste termen.” Curtea constată că în cazurile în care propunerea de prelungire a arestării preventive se depune cu mai puțin de 5 zile înainte de expirarea duratei măsurii, intervalul de timp rămas până la soluționarea propunerii este insuficient pentru pregătirea unei apărări efective, încălcându-se astfel art. 24 din Constituție și art. 20 din Legea fundamentală raportat la dispozițiile art. 6 paragraful 3 lit. b) din Convenție.

În baza acestor argumente, Curtea a concluzionat că interpretarea dată dispozițiilor art. 235 alin. (1) din Codul de procedură penală în sensul că termenul prevăzut pentru depunerea de către procuror a propunerii de prelungire a arestării preventive ar fi un termen de recomandare aduce atingere prevederilor constituționale ale art. 24 referitor la dreptul la apărare și ale art. 124 privind înfăptuirea justiției, precum și ale art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului raportat la prevederile art. 6 paragraful 3 lit. b) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale care consacră dreptul acuzatului de a dispune de timpul și de înlesnirile necesare pregătirii apărării sale, întrucât „intervalul de timp rămas până la soluționarea propunerii este insuficient pentru pregătirea unei apărări efective” și „pentru studierea de către judecător a cauzei, pentru derularea ședinței și pentru soluționarea propunerii”.

Considerentele dezvoltate în Decizia nr. 336 din 30 aprilie 2015, referitoare la conținutul dreptului la apărare și importanța asigurării lui cu prilejul dispunerii și al prelungirii măsurilor preventive în cursul urmăririi penale, sunt aplicabile *mutatis mutandis* și în privința măsurii controlului judiciar, împrejurare statuată în mod expres în Decizia Curții Constituționale nr. 614 din 4 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 962 din 28 noiembrie 2016 (paragraful 20).

Revenind la problema termenului prevăzut în art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală, se reține că întocmirea rechizitoriului și înaintarea sa împreună cu dosarul cauzei și copii certificate ale acestuia pentru a fi comunicate inculpaților instanței competente să soluționeze cauza în fond declanșează o nouă etapă a procesului penal, camera preliminară. Procedura prevăzută de dispozițiile art. 207 din Codul de procedură penală este însă relativ similară celei reglementate pentru faza de urmărire penală în art. 235 din același cod, diferența fiind aceea că judecătorul de cameră preliminară verifică din oficiu legalitatea și temeinicia măsurii preventive, independent de existența sau nu a unei propuneri formulate, potrivit art. 330 din Codul de procedură penală, de către procuror prin rechizitoriu. Astfel, în ambele cazuri există obligația procurorului de sesizare a judecătorului cu cel puțin 5 zile înainte de expirarea duratei măsurii preventive, ședința se desfășoară cu citirea inculpatului și asigurarea apărării când aceasta este obligatorie potrivit legii, în prezența inculpatului arestat, cu excepțiile prevăzute de art. 235 alin. (4) din Codul de procedură penală la care dispozițiile art. 207 alin. (3) fac trimitere, cu participarea obligatorie a procurorului. Ambele proceduri au aceeași finalitate, respectiv luarea unei decizii cu privire la măsura preventivă, fiind statuată obligația judecătorului de a se pronunța anterior expirării duratei acesteia [art. 235 alin. (4), art. 207 alin. (3) din Codul de procedură penală], termenul de declarare a căii de atac este același, de 48 de ore [art. 204 alin. (1), art. 205 alin. (1)], procedura de judecare a contestației este reglementată identic, existând aceeași obligație de a soluționa contestația declarată de procuror împotriva încheierii prin care s-a revocat sau înlocuit măsura preventivă înainte de expirarea măsurii preventive dispuse anterior [art. 204 alin. (5), art. 205 alin. (5)].

În mod evident, și în această nouă fază a procesului penal, inculpatul trebuie să beneficieze de un interval de timp pentru pregătirea unei apărări efective și, totodată, trebuie asigurate condițiile pentru înlăturarea oricărei aparențe de arbitrar în modul în care judecătorul/judecătoria din contestație (în situațiile

în care calea de atac trebuie soluționată anterior expirării măsurii preventive), dispune/dispun cu privire la măsura preventivă, prin existența unui interval de timp suficient pentru studierea cauzei. Împrejurarea că verificarea legalității și temeiniciei măsurii și luarea unei decizii cu privire la menținerea sau nu a acesteia se face din oficiu, și nu la solicitarea parchetului este, în contextul examinat, lipsită total de relevanță, întrucât, independent de titularul cererii sau de etapa procesuală, toate aceste garanții procesuale trebuie asigurate.

Se constată, așadar, că procedura prevăzută de dispozițiile art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală pune în discuție imperativul respectării aceluiași dispoziții constituționale și convenționale ca cele pe care se fundamentează Decizia nr. 336 din 30 aprilie 2015, astfel că, *mutatis mutandis*, toate considerentele Curții Constituționale sunt incidente și în privința termenului ce face obiectul prezentei sesizări.

Ca atare, interpretarea dispozițiilor art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală trebuie să se facă în lumina deciziei instanței de contencios constituțional, respectiv în sensul că rațiunea termenului stabilit pentru înaintarea rechizitoriului și a dosarului cauzei este aceea de a asigura respectarea dreptului fundamental la apărare al inculpatului și de a elimina arbitrarul în dispunerea menținerii măsurii preventive, termenul având natura juridică a unui termen peremptoriu.

Fiind un termen peremptoriu, în cazul încălcării acestuia devin incidente dispozițiile art. 268 alin. (1) din Codul de procedură penală, potrivit cărora atunci când pentru exercitarea unui drept procesual legea prevede un anumit termen, nerespectarea acestuia atrage decăderea din exercițiul dreptului și nulitatea actului făcut peste termen.

În privința nerespectării termenului prevăzut de art. 235 alin. (1) din Codul de procedură penală, Curtea Constituțională a statuat că sancțiunea este decăderea procurorului din exercițiul dreptului de a depune propunerea de prelungire a duratei arestului preventiv și nulitatea absolută a actului făcut peste termen (paragraful 49).

Situația particulară a procedurii reglementate în art. 207 din Codul de procedură penală, în care, independent de dreptul procurorului de a formula propuneri cu privire la măsura preventivă dispusă în cauză, există și obligația judecătorului de cameră preliminară ca, din oficiu, să procedeze la verificarea legalității și temeiniciei acesteia, implică o analiză completă a efectelor pe care nerespectarea termenului le produce. În aceste condiții, deși sesizarea a vizat doar dispozițiile art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală, având în vedere că Înalta Curte de Casație și Justiție a fost investită să dezlege toate consecințele stabilirii naturii juridice a termenului „cu cel puțin 5 zile înainte de expirarea duratei acesteia”, analiza trebuie făcută și prin raportare la dispozițiile art. 207 alin. (2) din același cod, care se referă la verificarea legalității și temeiniciei măsurii preventive de judecătorul de cameră preliminară.

În ceea ce îl privește pe procuror, similar nerespectării termenului prevăzut de art. 235 alin. (1) din Codul de procedură penală, sancțiunea încălcării termenului de sesizare prevăzut de art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală atrage decăderea acestuia din dreptul de a formula orice cereri privind măsurile preventive și nulitatea actului făcut în acest sens peste termen.

S-a susținut, într-o opinie, că în această situație nu este afectat și dreptul judecătorului de cameră preliminară, care, potrivit art. 207 alin. (2) din Codul de procedură penală, verifică din oficiu legalitatea și temeinicia măsurii preventive, în termen de 3 zile de la înregistrarea dosarului, înainte de expirarea duratei acesteia.

O atare interpretare ar însemna ignorarea tuturor considerentelor referitoare la modul în care trebuie înțeles conținutul dreptului la apărare și la importanța asigurării lui cu prilejul dispunerii și al prelungirii măsurilor preventive și care au fundamentat Decizia Curții Constituționale nr. 336 din 30 aprilie 2015. Aceasta întrucât, în mod evident, nerespectarea

termenului de sesizare a instanței produce consecințe în lanț atât cu privire la termenul pe care îl are la dispoziție inculpatul pentru pregătirea unei apărări efective, cât și în privința celui de care trebuie să dispună judecătorul, în unele situații și judecătorii care soluționează contestația, pentru studiul dosarului și pronunțarea unei soluții cu respectarea tuturor garanțiilor procesuale. Practic, prin lipsa oricăror efecte cu privire la soluția pronunțată de judecătorul sesizat cu încălcarea art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală, termenul peremptoriu se transformă, în realitate, în unul de recomandare.

Obligația procurorului de sesizare a instanței prin rechizitoriul cu cel puțin 5 zile înainte de expirarea măsurii preventive generează, deschide, exercițiul dreptului judecătorului de cameră preliminară de a proceda la verificarea legalității și temeiniciei măsurii preventive și de a decide, în conformitate cu prevederile art. 207 alin. (4) și (5) din Codul de procedură penală, dacă este cazul ca această măsură să fie sau nu menținută.

Termenul fiind unul peremptoriu, încălcarea sa nu afectează doar valabilitatea propunerii formulate de procuror prin rechizitoriul, ci atrage și imposibilitatea judecătorului de cameră preliminară de a mai verifica legalitatea și temeinicia măsurii preventive, având în vedere că acesta se află în fața unei sesizări făcute cu nerespectarea dispozițiilor legale și care a produs o vătămare a drepturilor inculpatului ce nu mai poate fi înlăturată. Existența vătămării și imposibilitatea înlăturării ei au fost statuate expres de Curtea Constituțională pentru aceste situații, nemaifiind cercetate de la caz la caz (Decizia nr. 336 din 30 aprilie 2015, aplicabilă *mutatis mutandis*), ceea ce înseamnă că, pornind de la principiile constituționale și de la importanța fundamentală a dreptului la apărare în această materie, practic, a avut loc o convertire a nulității relative într-o nulitate absolută. În mod evident, această nulitate nu afectează rechizitoriul, ca act de sesizare a instanței, ci atrage doar imposibilitatea judecătorului de cameră preliminară de a mai declanșa procedura prevăzută de art. 207 alin. (2) din Codul de procedură penală. În aceste condiții, măsura va înceta de drept, conform art. 241 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură penală, la expirarea termenului stabilit de organul judiciar care anterior a prelungit-o (sau, după caz, a dispus-o), judecătorul de cameră preliminară urmând să constate această împrejurare și să efectueze toate demersurile prevăzute de lege.

Termenul „cu cel puțin 5 zile înainte de expirarea duratei acesteia” este un termen peremptoriu, iar încălcarea sa atrage decăderea procurorului din dreptul de a formula cereri privind măsurile preventive și nulitatea actului făcut în acest sens peste termen, precum și imposibilitatea judecătorului de cameră preliminară de a verifica din oficiu legalitatea și temeinicia măsurii preventive înainte de expirarea duratei acesteia.

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Admite recursul în interesul legii formulat de Colegiul de conducere al Curții de Apel București și, în consecință:

În interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 207 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală stabilește că:

Termenul „cu cel puțin 5 zile înainte de expirarea duratei acesteia” este un termen peremptoriu, iar încălcarea sa atrage decăderea procurorului din dreptul de a formula cereri privind măsurile preventive și nulitatea actului făcut în acest sens peste termen, precum și imposibilitatea judecătorului de cameră preliminară de a verifica din oficiu legalitatea și temeinicia măsurii preventive înainte de expirarea duratei acesteia.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 474 alin. (4) din Codul de procedură penală.

Pronunțată, în ședință publică, astăzi, 17 septembrie 2018.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
ILIE IULIAN DRAGOMIR

Magistrat-asistent,
Adina Andreea Ciuhan Teodoru

În fine, este de menționat și faptul că aceasta este și interpretarea care a fost dată în mod constant termenului prevăzut de art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală de către Curtea Constituțională în deciziile nr. 145 din 17 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 437 din 10 iunie 2016; nr. 251 din 5 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 452 din 16 iunie 2016; nr. 276 din 10 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 572 din 28 iulie 2016; nr. 698 din 29 noiembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 163 din 6 martie 2017; nr. 702 din 29 noiembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 274 din 19 aprilie 2017; nr. 729 din 6 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 137 din 23 februarie 2017; nr. 53 din 2 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 348 din 11 mai 2017; nr. 155 din 14 martie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 379 din 22 mai 2017; nr. 144 din 27 martie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 467 din 6 iunie 2018.

Astfel, instanța de contencios constituțional, expunând pe larg considerentele Deciziei nr. 336 din 30 aprilie 2015, a statuat că „termenul prevăzut de art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală are aceeași natură juridică cu cel prevăzut de art. 235 alin. (1) din Codul de procedură penală, fiind un termen peremptoriu” (paragraful 19 din Decizia nr. 145/2016, paragraful 28 din Decizia nr. 251/2016, paragraful 23 din Decizia nr. 698/2016, paragraful 22 din Decizia nr. 702/2016, paragraful 25 din Decizia nr. 53/2017) și că nerespectarea acestuia este de natură să cauzeze o vătămare procesuală, concretizată în încălcarea dreptului fundamental la apărare al inculpatului supus măsurii preventive, așa încât sunt incidente prevederile art. 268 alin. (1) din Codul de procedură penală, sancțiunea pentru nerespectarea acestui termen fiind decăderea organelor judiciare competente din exercițiul dreptului de a proceda la menținerea măsurii preventive în cauză și nulitatea actului făcut peste termen (paragraful 18 din Decizia nr. 276/2016; paragraful 25 din Decizia nr. 698/2016; paragraful 24 din Decizia nr. 702/2016 și paragraful 27 din Decizia nr. 53/2017).

Prin urmare, în considerarea celor expuse, în interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 207 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, se va stabili că:

ACTE ALE AUTORITĂȚII DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ

AUTORITATEA DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ

DECIZIE

privind autorizarea Societății CLAIM EXPERT GIE ca furnizor de programe educaționale în domeniul asigurărilor

Autoritatea de Supraveghere Financiară, cu sediul în Splaiul Independenței nr. 15, sector 5, București, cod de înregistrare fiscală 31588130, cu respectarea prevederilor art. 13 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității de Supraveghere Financiară, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 113/2013, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere prevederile art. 2 alin. (1) lit. b) și art. 6 alin. (1) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității de Supraveghere Financiară, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 113/2013, cu modificările și completările ulterioare,

conform prevederilor art. 5 lit. j) din Legea nr. 32/2000 privind activitatea și supravegherea intermediarilor în asigurări și reasigurări, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 4 alin. (30) și art. 38 alin. (2) din Legea nr. 236/2018 privind distribuția de asigurări,

în conformitate cu prevederile art. 3 din Normele privind activitatea furnizorilor de programe educaționale și atestarea lectorilor în domeniul asigurărilor, puse în aplicare prin Ordinul președintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 8/2012,

în urma deliberărilor Consiliului Autorității de Supraveghere Financiară din cadrul ședinței din data de 10 octombrie 2018, ca urmare a analizării Notei Direcției reglementare-autorizare nr. SA-DRA 2099.4 din data de 18 septembrie 2018 privind aprobarea Societății CLAIM EXPERT GIE ca furnizor de programe educaționale în domeniul asigurărilor,

Autoritatea de Supraveghere Financiară emite următoarea decizie:

Art. 1. — Societatea CLAIM EXPERT GIE, denumită în continuare *Societatea*, cu sediul social în municipiul București, Calea Griviței nr. 355—357, clădire anexă, parter, sector 1, înregistrată la Oficiul Național al Registrului Comerțului cu nr. J40/1592/2009 și având cod unic de înregistrare 25083532, este autorizată ca furnizor de programe educaționale în domeniul asigurărilor, conform prevederilor art. 5 lit. j) din Legea nr. 32/2000 privind activitatea de asigurare și supravegherea intermediarilor în asigurări și reasigurări, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 3 din Normele privind activitatea furnizorilor de programe educaționale și atestarea lectorilor în domeniul asigurărilor, puse în aplicare prin Ordinul președintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 8/2012.

Art. 2. — Societatea are dreptul de a practica activitatea de furnizor de programe educaționale în domeniul asigurărilor începând cu data înregistrării în Registrul furnizorilor de programe educaționale în domeniul asigurărilor.

Art. 3. — Societatea are următoarele obligații:

a) să publice pe website-ul propriu denumirea exactă a programelor educaționale aprobate, informații despre data de începere a cursurilor, tarifele practicate, posibilități de negociere a tarifelor, serviciile incluse în tarife și orice alte informații necesare participanților la cursuri, precum și să precizeze cine asigură examinarea pentru absolvirea fiecărui program;

b) să mențină pe website-ul propriu un registru al absolvenților, care să cuprindă toate persoanele care au promovat examenele de absolvire pe care furnizorul le-a organizat în urma desfășurării cursurilor;

c) să publice gradul de promovabilitate a cursanților, determinat ca raport între numărul anual de persoane care au absolvit examenele într-un an calendaristic și numărul total de cursanți școlarizați; în determinarea acestui grad vor fi luate în considerare și persoanele care au promovat examenele de calificare profesională și de pregătire profesională continuă a intermediarilor în asigurări;

d) să achite taxa anuală de menținere în Registrul furnizorilor de programe educaționale în domeniul asigurărilor, prevăzută la pct. 2.15 din anexa nr. 3 la Regulamentul Autorității de Supraveghere Financiară nr. 16/2014 privind veniturile Autorității de Supraveghere Financiară, cu modificările și completările ulterioare, în termen de maximum 12 luni de la data autorizării, pentru anul următor;

e) să anunțe Autoritatea de Supraveghere Financiară, în termen de 15 zile, asupra oricărei modificări survenite în datele pe baza cărora s-a făcut înregistrarea în Registrul furnizorilor de programe educaționale în domeniul asigurărilor.

Art. 4. — Prezenta decizie se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, conform prevederilor art. 9 din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

Președintele Autorității de Supraveghere Financiară,

Leonardo Badea

București, 25 octombrie 2018.

Nr. 1.273.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2019 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2019 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

